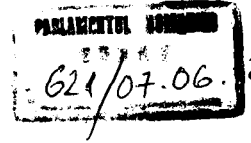

ROMÂNIA

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

T 1449
6/2/2016

București, 4 iunie 2016

Domnului Călin Popescu-Tăriceanu

Președintele Senatului

În temeiul articolului 77 alineatul (2) din Constituția României, republicată,

formulez următoarea

CERERE DE REEXAMINARE

asupra

Legii pentru modificarea și completarea Legii dialogului social nr. 62/2011

Legea pentru modificarea și completarea Legii dialogului social nr. 62/2011 extinde interdicția de concediere a persoanelor alese în funcțiile de conducere ale sindicatelor prevăzută de legislația muncii, pe de o parte, iar pe de altă parte modifică prevederile referitoare la negocierea contractelor colective de muncă în unitățile în care nu există sindicate reprezentative.

Sub aspectul extinderii protecției legale a raporturilor de muncă a persoanelor alese în funcțiile de conducere ale sindicatelor, articolul unic punctul 1 din legea transmisă la promulgare (art. 10 alin.1¹ din Legea nr. 62/2011) instituie o interdicție de concediere a acestor persoane, precum și pe o perioadă de 2 ani de la încetarea acestuia, pentru motive care nu țin de persoana salariatului, pentru necorespondență profesională și pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariații din unitate, sub sancțiunea nulității absolute a deciziei de concediere.

Semnalăm că, în prezent, protecția persoanelor alese într-un organism sindical, ca expresie a libertății sindicale, este asigurată de dispozițiile art. 220 alin. (2) din Codul Muncii, în acord cu prevederile art. 9 din Constituție, cu Convenția Internațională a Muncii și cu legislația europeană, precum și cu jurisprudența Curții Constituționale. Astfel, art. 220 alin. (2) din Codul Muncii prevede că pe toată durata exercitării mandatului, reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor nu pot fi concediați pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariații din unitate.

În ceea ce privește regimul juridic al protecției legale de care beneficiază persoanele alese în organele de conducere ale sindicatelor în raporturile de muncă, Curtea Constituțională a statuat că protecția acestor persoane trebuie să funcționeze exclusiv în raport cu activitatea sindicală efectiv desfășurată, iar nu și în ceea ce privește activitatea profesională de bază a angajatului (Decizia nr. 814/2015 referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, Curtea Constituțională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 950 din 220 decembrie 2012). În acest sens, în considerentele aceleiași decizii, Curtea Constituțională reține că în cazurile în care nu există o legătură între activitatea sindicală și concediere, interdicția de concediere a celor aleși în organele de conducere ale sindicatelor nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, ci este un privilegiu al acestor persoane față de restul salariaților, contravenind astfel dispozițiilor art. 16 din Constituție; mai mult, Curtea Constituțională a reținut că interzicerea absolută a concedierii atât pentru motive care țin de persoana salariatului (necorespunderea profesională cu locul de muncă în care acesta este încadrat), cât și pentru motive care nu țin de persoana salariatului (ex.: desființarea locului de muncă) reprezintă o limitare a activității economice prin îngrădirea dreptului angajatorului de a hotărî cu privire la organizarea activității persoanei juridice.

Or, prin conținutul său, norma prevăzută la art. unic pct. 1 din legea transmisă la promulgare reintroduce soluții legislative constatăte ca fiind neconstituționale, cu ignorarea efectelor deciziilor Curții Constituționale. În acest context, subliniem că instanța de contencios constituțional a statuat constant că adoptarea de către legiuitor a unor norme contrare celor hotărâte într-o decizie a Curții Constituționale, prin care se tinde la păstrarea soluțiilor legislative afectate de vicii de neconstituționalitate, încalcă Legea fundamentală. De asemenea, în acord cu această jurisprudență, puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta, soluția fiind aceeași și pentru efectul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale. (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1995,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995; Decizia nr. 1.415/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009; Decizia nr. 1018/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 22 iulie 2010). Din această perspectivă, a jurisprudenței Curții Constituționale, și având în vedere dispozițiile art. 147 alin.(4) din Constituție, potrivit cărora deciziile instanței de contencios constituțional sunt obligatorii pentru toate autoritățile publice, apreciem că se impune reanalizarea, de către Parlament, a prevederilor art. unic pct. 1 din legea transmisă la promulgare.

Față de argumentele expuse mai sus și având în vedere competența legislativă exclusivă a Parlamentului, vă solicităm reexaminarea Legii pentru modificarea și completarea Legii dialogului social nr. 62/2011.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS - WERNER IOHANNIS